

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvæ Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

53. De Pharisæo & Publicano ascendentibus in templum, vt orarent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEDITATIO LIII.

DE PUBLICANO ET
Pharisæo ascendentibus in tem-
plum, vt orarent.

PUNCTVM I.

a Luc. 18. 9.

IXIT IESVS ad a quosdam, qui in
se confidebant tanquã iusti, & as-
pernabantur ceteros, Parabolam
istam: Duo homines ascende-
bãt in
templũ vt orarent: vnus Pharisæus

& alter Publicanus. Pharisæus stans: hæc apud
se orabat: Deus gratias ago tibi quia non sum
sicut ceteri hominum: raptores, iniusti, adulte-
ri: velut etiã hic Publicanus. Ieiuno bis in Sab-
batho: decimas do omnium quæ possideo.

Actus su-
perbia.

IN prima hac Parabolę parte notandi sunt
detestandi actus superbiæ quos Pharisæus i-
ste in sua oratione ostendit, faciens que refle-
xionem in me ipsum, videbo nũ similes etiam
in me fieri, vt eos repellam.

I.

PRIMVS actus fuit, existimare se sanctum
& virtutibus plenum: ex quo factum est vt
nihil sua oratione à Deo peteret, nec pecca-
torum veniã, nec vt ipsum Deus conseruaret,
aut dona augeter, atq; si nihil horum indi-
geret.

II.

SECUNDVS actus fuit, prætextu actionis
gratia-

gratiarum, seipsum laudare, & iactare bona opera sua, voluptatem quandam ex eis sibi hauriens: ore itaque tantum gratias Deo agebat, & ideo dicit *apud se & secum ipse*, non *apud Deum, orabat.*

TERTIVS actus fuit; seipsum omnibus aliis hominibus præferre, seipsum meliorem & iustiorum reliquis iudicando, & ita in virtute singularem atque si inter omnes ipse solus bonus esset.

QVARTVS fuit, magni facere sua bona opera, quamvis essent in se exigua: quia ea cum aliorum secleribus conferebat; cum contra facere oportuisset: solumque æternorum operum rationem habuit, qualia erant ieiunare & decimas dare, quæ tam ob inanem potius gloriam, & iactantiam faciebat; nihili faciens, quod *b. similis esset sepulchris dealbatis, quæ a foris parent hominibus speciosa, intus verò plena sunt ossibus mortuorum, & omni spurcitia, & foetore grauium peccatorum.*

QVINTVS fuit, reliquos homines contemnere, & inter alios etiam Publicanum socium orationis: præterea de ipso temere iudicabat, quod adhuc esset peccator, cum posset ex signis, quæ in illo videbat, existimare ipsum poenitere, & iam esse conuersum. In his omnibus apparet, quam cæcus esset hic Phariseus, & quam ipsa superbia sit cæca ad res suas & alienas cognoscendas, quam delineat Christus Dominus noster in Apocalypsi in quodam prælato, huic Phariseo simili, qui dicebat,

III.

IV.

b. *Matt. 23.*
27.

V.

c *Apo. 3. 17* c *Dives sum, & locupletatus, & nullius ego: & nescis, inquit Christus, quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus. O superbiam detestandam! ô bestiam prodigiosâ! cæcam ad videnda propria mala, & præsumentem de bonis quæ non habes! d videntem festucam in oculo fratris tui, trabem autem in proprio tuo oculo non videntem! quia verè te ipsam non vides: quia trabs es, quæ mentis oculos excæcat. Cōfiteor tibi Deus meus, quod fuerim huius Pharisæi vestigia secutus, qui cū professione essem religiosus, fui in vita prophanus: sed tua gratia me ita potes mutare, vt vita sit conformis professioni.*

PUNCTVM II.

a *Luc. 18. 13.* **C**ONSIDERANDA secūdò est oratio Publicani, a *qui longè stans* (nō audens accedere sicut Publicanus ad superiorē partem templi) *volebat nec oculos ad cælum leuare: sed percutiebat pectus suum dicens: Deus propitius esto mihi peccatori.*

Actus humilitatis.

PERPENDENDI sunt hic actus humilitatis, quos hic Publicanus edidit, contrarios illis, quos ediderat Pharisæus.

I.

PRIMVS actus fuit humilitatis: indignum se agnoscere, qui esset propè Deum, immò & propè ipsum Pharisæum: ideo quæ secessit longè ad inferiorem partem templi, eligens ex humilitate locum vltimum inter omnes.

II.

SECUNDVS actus fuit, non audere oculos suos in Cælum leuare: iudicans nullum se

pre-

præmium à Deo promereri, nec sua opera posse coram eo comparere: ideoque ex pudore illos habebat defixos in terram.

TERTIVS fuit, percutere pectus suum, in signum doloris interni, quem de suis peccatis sentiebat; & desiderij, quod habebat, castigandi carnem suam propter illa: coniungens hac ratione tres partes humilis poenitentiae: cor videlicet contritum & humiliatum; humilem peccatorum confessionem; & pro eis satisfactionem eo modo, quo poterat.

QVARTVS fuit, petere à Deo veniam sibi soli, atque si esset ipse solus peccator in mundo: non iudicans de alijs, quòd peccatores essent, nec quidem de ipso Phariseo. Et si forte verba audiuit Pharisei, quibus se videbat ab illo contemni: non tamen indignatus est contra illum, iudicans se vere dignum, qui contemneretur.

QVINTVS actus fuit, plurimum confidere in misericordia Dei: nõ enim verbis prolixis oravit, iudicans, apud Deum pauca sufficere; nec in verborum prolixitate se citius exaudiendum. O supremam humilitatis virtutem, virtutum omnium magistram! tu me doces amare Deum, in eo cõfidere, reuerentiam cum amore ei exhibere, neminem contemnere, sed me potius omnibus subiicere, & omnium me vilißimum iudicare. Utinam liceret, felicem hunc Publicanum, non iam Publicanum, sed Sanctum imitari! eius enim humilitas eiusdem prodit sanctitatem. Huius Publicani

III.

IV.

V.

spiritu repetam sæpiùs breuem, sed feruentem eius orationem dicens: *Deus propitius esto mihi maximo peccatori, & in particulari exprimens aliqua peccata, dicam Deus propitius esto mihi superbo, mihi impatienti, mihi victori, &c.*

PUNCTVM III.

a Luc. 18. 14

TERTIÒ loco expendenda est sententia, quam Christus Dominus, vt Iudex re-ctissimus, de duobus his hominibus tulit: *Dico, ait, vobis, descendit hic iustificatus in domum suam ab illo: quia omnis qui se exaltat humiliabitur: & qui se humiliat exaltabitur.*

I.

PRIMUM in hac sententia perpendam, Christum tanquam Iudicem supremum non in externis rebus sistere, sed ad corda, ad intentiones, & affectus cordis penetrare, (ex quo externa proueniunt opera) & iuxta illos sententiam proferre iustificationis aut damnationis: contra quam homines faciunt, qui solùm externa considerantes, non rarò decipiuntur.

II.

DEINDE considerandum, quàm sit potens humilitas, Deo que grata: siquidem publicos peccatores facit viros valde iustos: contra verò, quàm sit detestanda superbia, siquidẽ eos, qui erant iusti, ita peruertit, vt mutet in magnos peccatores. Causa verò est, quòd superbus sibi ipsi, ex vana complacentia, virtutes tribuens, illas destruit, Deo illum humiliat, propterea quòd superbierit. At humilis tribuens sibi sua peccata, dolore illa & vera displicen-

plicentia dissoluit, Deo illum exaltante, quia se ipse humiliavit.

HINC progrediar ad perpendendam generalem illam sententiam, qua Christus Dñs parabola hanc conclusit: *Omnis qui se exaltat humiliabitur: & qui se humiliat exaltabitur.* omnis itaq; homo cuiusq; sit status & cōditio nis, Ecclesiasticus, Secularis, aut Religiosus, nobilis aut plebeius, doctus aut indoctus, magnus aut parvus, si verè se humiliat, exaltabitur; & in eo ipso, in quo se ipse humiliaverit, Deus exaltabit illum, vel in hac vita (si hoc illi expedit) ipsum honorando, aut eius opinionem apud homines augēdo, ac donis suis magnum & insignem illum faciendo; & in futura vita amplius eum coronā glorię clarificando, illumque cum principibus sui regni cęlestis collocando. Contrā verò quicumq; etiam fuerit, qui superbè se exaltauerit, humiliabitur in hac vita vel in altera, vt expēdimus meditatione 17. 1. partis.

Ex his omnibus magnum concipiam humilitatis amorem, & horrorem superbię; ea firma spe in hac Christi promissione fundata, me propterea quòd sponte me humiliem non amissurum exaltationem, quæ mihi erit ad salutem obtinendam expediens; tremam verò, si superbiero: quia æquè tunc erit certa mea ruina & confusio.

III.

Prov. 16.19.

Eccl. 18.12. &
alibi.

Luc. 18.14.

Eccl. 14.11.

Mat. 23.12.